

Biblická čtení:

3Kniha Mojžíšova 19, 1-2.15-18: Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Mluv k celé pospolitosti Izraelců a řekni jim: Bud'te svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý. Nedopustíte se bezpráví při soudu. Nebudeš nadržovat nemajetnému ani brát ohled na mocného; budeš soudit svého bližního spravedlivě. Nebudeš se chovat ve svém lidu jako utrhač, nebudeš ukládat svému bližnímu o život. Já jsem Hospodin. Nebudeš ve svém srdci chovat nenávist ke svému bratru, ale budeš trestat svého bližního podle práva, a neponeseš následky jeho hříchu. Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin.

1List Tesalonickým 2, 1-8: Sami víte, že náš příchod k vám nebyl marný. Víte také, jak jsme předtím ve Filipech trpěli a byli pohaněni; a přece nám náš Bůh dal odvahu hlásat vám, přes mnohý těžký zápas, evangelium Boží. Naše poselství nepochází z omylu ani z nekalých úmyslů, ani vás nechceme podvést. Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce. Nikdy, jak víte, jsme nesáhli k lichocením, ani jsme pod nějakou záminkou nebyli chtiví majetku – Bůh je svědek! Také jsme nehledali slávu u lidí, ani u vás, ani u jiných; ač jsme mohli jako Kristovi poslové dát najevo svou důležitost, byli jsme mezi vámi laskaví, jako když matka chová své děti. Tolik jsme po vás toužili, že jsme vám chtěli odevzdat nejen evangelium Boží, ale i svůj život. Tak jste se nám stali drahými!

Matouš 22, 34-46: Když se farizeové doslechli, že umlčel saduceje, smluvili se a jeden jejich zákoník se ho otázel, aby ho pokoušel: „Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“ Když se farizeové sešli, zeptal se jich Ježíš: „Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?“ Odpověděli mu: „Davidův.“ Řekl jim: „Jak to tedy, že ho David v Duchu svatém nazývá Pánem, když praví: ‚Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy.‘ Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“ A nikdo nebyl s to odpovědět mu ani slovo; od toho dne se ho již nikdo neodvážil tázat.

Co je svatost Boží a jeho spravedlnost?

Když o někom řekneme „to je svatý člověk“ máme na mysli někoho, kdo se chová morálně, laskavě, trpělivě, pokorně atd. V ŘKC jsou někteří křesťané svatořečení, protože vedle svého morálního života navíc způsobili zázrak. K tomu jsme my, v církvi ČČSH velmi skeptičtí.

Podívejme se na to, jak svatost vidí dnešní čtení, tedy Starý Zákon. Svatost je opravdu požadavek na vysokou kvalitu života Hospodinových vyznavačů, tedy na izraelskou komunitu, pospolitost. Svatost se nevztahuje na všechny lidi. Do života izraelské pospolitosti, sz církve se Hospodin nějakým způsobem vlomil, zasáhl a oni ho rozpoznali. SZ církev má s Hospodinovým působením osobní zkušenost: vyvedl je z Egypta. To si můžeme vztáhnout také na sebe, na náboženskou obec, na církev, jež má být lidem vyznávajícím Ježíše za svého Pána a Spasitele. Vlomil se nějakým způsobem

Pán Bůh, Pán Ježíš do našeho života? Pamatujeme si to? Bylo to dávno, nebo naopak nedávno? Nebo to snad stále zažíváme?

Bud'te svatí. Zní to jako příkaz. Byli jsme vychováváni poslouchat Boží přikázání.

Přesnější by bylo: Svatí jste, protože já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý. Pán Bůh sděluje, konstatuje, že jsme svatí, protože Bohu náležíme. Nestáváme se svatými nějakým svým posvěcujícím obřadem, morálním konáním, chováním. Svatý znamená Bohu náležející.

A tak místo příkazu máme spíše slyšet: Nedopouštíš se bezpráví při soudu. Nenadržuješ nemajetnému ani nebereš ohled na mocného; soudíš svého bližního spravedlivě.

V komunitě, v obecnství těch, kdo jsou Hospodinovi vyznavači, tohle prostě neděláš.

Chceme-li Pánu Bohu patřit a mít s ním blízký vztah, pak se nedopouštíme bezpráví.

Celé Desatero je ukazatelem, směrovkou pro naše jednání v životě.

Ještě si pojd'me připomenout, co Bible považuje za spravedlnost. Spravedlnost je soulad s Božími řády. Spravedlivé neznamená, aby všichni měli stejně, nebo podle svých zásluh. Model spravedlnosti si komunita nevytváří sama. Spravedlivé je to, co je podle Hospodina.

Důraz na právo. Všechno musí být podle práva. Celá komunita musí vykazovat určitý řád a ten řád je dán Hospodinovými výroky. Když lid žije podle Božích výroků, žije v řádu a v souladu s Hospodinem. Je to komunita, která má svou strukturu. Opakem je chaotická komunita, kde vládne právo silnějšího, tu známe velmi dobře.

Jaké je nejdůležitější SZ přikázání? Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.

Milovat znamená nechovat se jako utrhač, hulvát, milovat znamená neusilovat o život druhého, milovat znamená nechovat nenávist k člověku, milovat znamená nemstít se. Normou pro milování je sebeláska. Předpokládá se, že člověk sám sebe má rád. Tahle láska k sobě se má úplně stejně projevovat k bližnímu, ke každému člověku.

V NZ Ježíš stanoví jako normu lásky lásku svou. Tak jako jsem miloval já vás, tak milujete vy ty ostatní. Je ještě o vyšší úroveň – naplnění Zákona. Ježíšova láska se obětuje, činí ji hodnověrnou, mocnou a přesvědčivou.

Záleží tedy na vztahu s Hospodinem, ne na plnění příkazů. Ten vztah se projevuje naším vyznáním: Já bych chtěla, abys měl Pane ve mně prostor a já jednala a žila podle tvých návodů, tvé vůle.